Чому гортаєш сум, неначе книжку,
І дивишся у даль, котра німа?
Бо вже літає гайворонням низько
Й хурделицею стелиться зима?

Облиш печаль. Торкнись надій устами,
Всміхнися світу всупереч вікам.
За нами — вічність, вічність й перед нами,
Й хода танечна нас чекає там.

Цей давній світ — багатий і мізерний,
Великий келих меду і смоли,
Але як в інм вже хтось посіяв зерна,
То прийде хліб на тесані столи.

Тому спослухай краще мову ночі
Або шалену музику грози.
Он бач, любов листа нового строчить
І йде молитись перед Образи.

Ти їй скажи небоязко і тихо,
Що було літо п'яне без тривог,
Де ми ділили лихо і нелихо,
Немов спокуси яблуко, на двох.